

1880-luku

— *Suomalaisia uudisraivaajia alkaa saapua Kanadaan*

“Isoja kaloja kannattaa pyytää vaikkei saisikaan”
– suomalainen sananlasku

On mahdotonta määrittää tarkalleen, jolloin ensimmäiset suomalaiset uudisasukkaat asettuivat asumaan Kanadassa. On kuitenkin mahdollista arvioida, että suomalaisia alkoi asettua asumaan täällä suuressa mittakaavassa 1880-luvulla. He olivat aikansa riskinottajia ja seikkailijoita, jotka jättivät kotimaansa ilman, että heillä oli tarkkaa käsitystä siitä, millaiset olosuhteet uudessa kotimaassa heitä odottivat. Tänä ajanjaksona useat suomalaiset, jotka olivat asettuneet asumaan Yhdysvalloissa 1860-luvulla, ylittivät rajan Kanadaan. 1890-luvulle tultaessa useita kanadansuomalaisia yhteisöjä oli muodostunut. Suurin suomalaisten yhteisö länsirannikolla asettui aluksi Nanaimoon. Toinen merkittävä ryhmä saapui Etelä-Richmondiin ja osti siellä alueen, josta kehittyi Finn Slough'n kalastajayhteisö. Monet varhaisista uudisasukkaista olivat uskonnollisia. Niinpä eri uskontokuntien seurakunnat toimivat tärkeinä toimieliminä sosiaalisille ja kulttuurisille tapahtumille.

Ensimmäinen suuri suomalaisen siirtolaisuuden aalto Kanadaan kesti 1900-luvun alusta ensimmäisen maailmansodan puhkeamiseen asti. Arviolta kolmannes kaikista Kanadan maalaissiirtolaisista saapui vuosien 1900 ja 1914 välillä. Tämän siirtolaisuuden seurauksena 1902 perustettiin ensimmäinen suomalainen maallinen Finnish Society of Toronto -niminen kulttuuriyhteisö. Länsirannikolle saapui myös toinen suuri maalaissiirtolaisten virtaus. Huomattava suomalaisryhmä asettui Vancouverinsaaren pohjoisosaan Malcolm Islandille. Ryhmän johtaja Matti Kurikka, suomalainen utopisti, perusti idealistisen maatalousyhteisön ja nimesi asutuksen Sointulaksi. Maalaiselämän haasteet, yhteisön veloista johtuvat talousvaikeudet ja merkittävä tulipalo toivat kuitenkin Kurikan toiminnalle lopun Sointula-yhteisössä, ja iso

osa suomalaisasutuksesta poistui saarelta. Vuosina 1904 ja 1905 moni Sointulan alkuperäisistä siirtolaisperheistä päätyi asumaan Webster's Cornersin alueelle Maple Ridgessä.

Yhdysvalloissa ensimmäisen maailmansodan jälkeen maalaissiirtolaisille asetettujen kiintiöiden seurauksena moni suomalainen päättikin asettua asumaan Kanadaan. Tämä toinen suuren mittakaavan maahanmuutto lisäsi myös suomenruotsalaisten osuutta pääasiallisesti länsirannikolla. 1930-luvun suuri lama aiheutti paljon paluusiirtolaisuutta Kanadasta. Moni äskettäin Kanadaan muuttaneista siirtolaisista päätti mieluummin lähteä Yhdysvaltoihin tai muuttaa takaisin Suomeen kuin jäädä elämään köyhyydessä Kanadassa. Lisäksi yli 2 000 kanadansuomalaista muutti 1930 ja 1935 välillä Neuvosto-Karjalaan. Viimeinen suuri maalaissiirtolaisuuden aalto Kanadaan tapahtui toisen maailmansodan jälkeisenä aikana vuodesta 1948 vuoteen 1961.

Suomalais-kanadalaisen lepokotiyhdistyksen alkutarina – alkuaskelten inspiraatio

”Alku aina hankala, lopussa kiitos seisoo.”
– suomalainen sananlasku

1950-luvun loppuun mennessä Kanadan länsirannikolla asui melko suuri suomalaisyhteisö. Tämän myötä kasvoi tunne siitä, että suomalaisille vanhuksille tarvitaan lepokoti. Lisäksi tarvitiin kunnollisia ja edullisia vuokra-asuntoja niille suomalaisille, jotka olivat pääosin leskiä ja yksineläviä miehiä, jotka olivat osan vuodesta töissä ja asuivat lopun vuodesta Vancouverin itäosissa. Useimmat olivat kuitenkin sitä mieltä, että asumishuollon tarjoaminen suomalaisvanhuksille oli mahdoton unelma. Silti eräänä kevätiltana vuonna 1958 suomalaiskanadalaisessa historiankirjoituksessa suur-Vancouverin alueella tapahtui vihdoin historiallinen käänne. Tuona il-

tana Suomen konsuli Helge Ekengren isännöi tilaisuutta, jossa hän valitti: "Toisinaan on noloa olla suomalainen. Viranomaiset ottavat aika ajoin minuun yhteyttä iäkkäiden suomalaisten puolesta, jotka ovat elämässään saavuttaneet pisteen, jossa he eivät enää voi pitää itsestään huolta ja minulta kysytään, eikö suomalaisessa lepokodissa olisi tilaa tälle henkilölle. Kun minun on vastattava, että tällaista palvelua ei ole olemassa, minua nolottaa."

Yhteisönjohtaja Niilo Itkonen oli tässä tilaisuudessa läsnä ja otti haasteen vastaan yrittää korjata tilanteen. Asia otettiin esille 8. kesäkuuta 1958 Vancouverin veljeysseuran kokouksessa, jolloin päätettiin pitää julkinen kokous, johon kutsuttaisiin kaikkia asiasta kiinnostuneet keskustelemaan syvemmin aiheesta. 26. lokakuuta yli sata henkeä osallistui kokoukseen arvioimaan kiinnostusta rakentaa lepokoti. Asiaa päätettiin puida pidemmälle, perustettiin komitea ja Niilo Itkonen toimi puheenjohtajana. Saman kokouksen yhteydessä tehtiin ensimmäinen 40.81 dollarin lahjoitus tätä tärkeää tarkoitusta varten. Yhdistyksen perustuskokous pidettiin 23. marraskuuta Vancouverin Clinton Hallissa, jonne oli kokoontunut 230 henkeä. Perustamiskirja ja järjestyssäännöt hyväksyttiin Suomalais-kanadalaisen lepokotiyhdistys (Finnish Canadian Rest Home Association (FCHRA)) -nimikkeellä. Unelma lepokodista oli viimeinkin toteutumaisillaan, ja Kanadan länsirannikkolla asuvalla suomalaisyhteisöllä oli uusi aikakausi koittamassa.

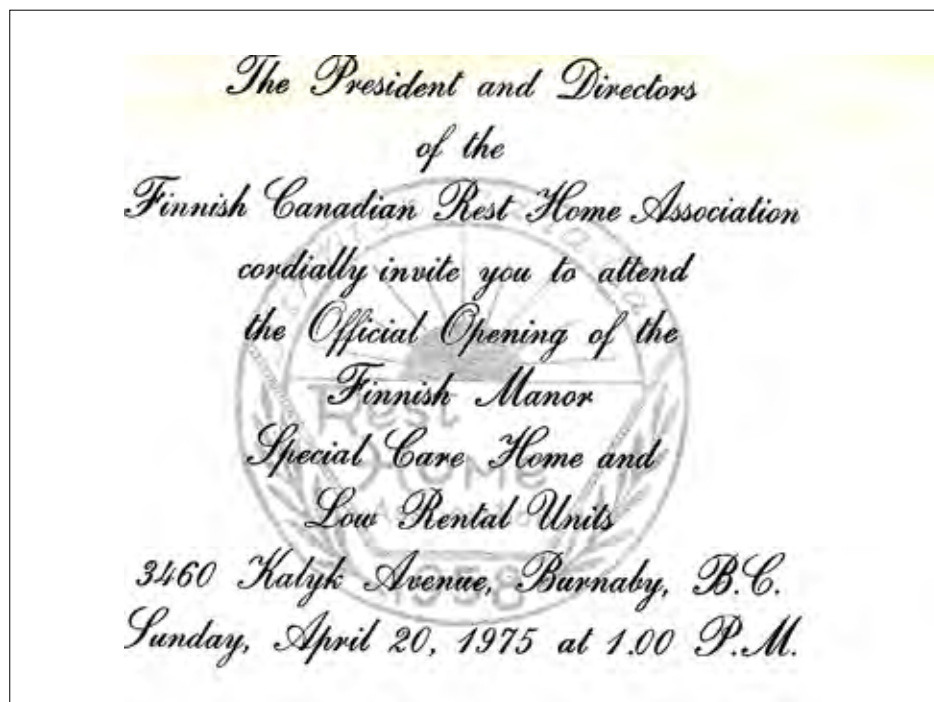
Kuusikymmentäluku – nopea alun avulla unelmista totta

"Never doubt that a small group of thoughtful, committed citizens can change the world; indeed, it's the only thing that ever has." - Margaret Mead

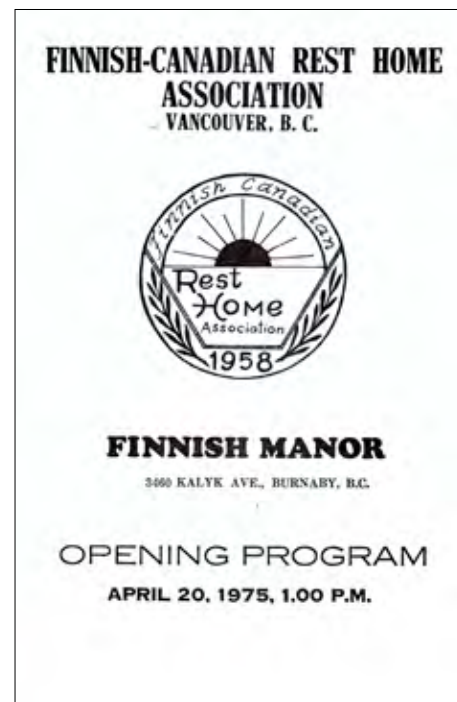
"Älä koskaan epäile ajattelevista ja vannoutuneista kansalaisista koostuvan pienen ryhmän kykyä muuttaa maailmaa. Tämä on itse asissa aina ollut ainoa keino." - Margaret Mead

Vuosikymmenen vaihteessa yhdistys ja suomalaisyhteisö ryhtyi sanoista tekoihin tekemään unelmista totta. Suomalais-kanadalaisen lepokotiyhdistyksen jäsenmäärä oli vuoteen 1960 mennessä kasvanut 300:aan, ja ensiaskelia varten varoja kerättiin. Vuonna 1961 yhdistys osti 95 000 dollarilla ensimmäisen kiinteistön, joka koostui 14 tontista Harrison Drivella Vancouverissa. Rakennustyöt alkoivat seuraavana vuonna mutta vasta sen jälkeen, kun yhteisön kymmenen omistautunutta jäsentä oli henkilökohtaisesti taannut 100 000 dollarin lainan. Yli 700 henkeä osallistui 12. lokakuuta 1963 93 huoneistosta koostuvasta Harrison Drive Seniors Apartmentsin ja 56 huoneesta koostuvan, silloin vielä hostelliin kutsutun Lepokoti (Finnish Home) -hoitotilan virallisiin avajaisiin. Miriam Koskinen nimettiin Lepokodin ensimmäiseksi hallinnoijaksi. Vain viisi vuotta oli kulunut siitä, kun Ekegren lausahuksesta "suomalaisena olemisen noloudesta", kun yhteisö oli keskittänyt voimansa ja rakentanut suuremman lepokotirakennuskompleksin kuin he olivat ikinä kuvitelleetkaan. Länsirannikon suomalaiset olivat saaneet aikaiseksi jotakin, josta he voivat olla todella ylpeitä, sillä se oli myös yksi ensimmäisistä tämänkaltaisista suomalaisyhteisön rakentamista tiloista Pohjois-Amerikassa.

Vuonna 1967 Kanada vietti satavuotisjuhliansa. Lepokotiyhdistyksen kannalta vuosi oli myös merkittävä. Erään Lepokodin asukkaan huoneessa syttyi traaginen tulipalo, mikä aiheutti sen, että kaikki asukkaat oli evakuoitava. Asukkaista 16 oli vietävä sairaalaan, ja palossa menehtyi kaksi, huoltomies mukaanlukien. Onneksi vuosi ei tuonut tullessaan vain ikäviä uutisia. Vuoteen mahtui myös valtaisa anteliaisuutta ja edistystä yhdistyksen kannalta. Suomalaisyhteisö kohtasi suuri onni, kun rouva Leonda Koski lahjoitti hyväsydämisesti yhdistykselle Coquitlamin kotinsa ja siihen liittyvät viisi eekkeriä (2 ha) maata. Johtokunta tunnusti myös yhteisön lisääntyvän ammattitaitoisen hoitotarpeet ja päätti harkita toisen hoitokodin luomista.

Manor Opening Invitation.

Manor Opening Program 1975.

Hoitokodin rakentaminen mielessä vuonna 1968 yhdistys hankki 60 000 dollarilla kaksi eekkeriä (0,8 ha) maata Kalyk Avenuella Burnabyssä. Seuraavana vuonna perustettiin Suomalais-kanadalainen halpavuokra -yhdistys hoitamaan Harrison Driven vuokra-asuntoja, jotka aikanaan siirrettiin tämän uuden yksikön yhteyteen, jotta yhdistyksen hyväntekeväisyysasema pystyttiin säilyttämään verotuksen kannalta.

Seitsemänkymmentäluku – Finnish Manor avataan ja muuttuvat hoitomuodot

1970-luvun alkuun mennessä yhdistyksen jäsenmäärä oli noussut liki 900:aan. Oli käymässä ilmi, että vanhenevien keskuudessa oli lisääntyntä tarvetta asunnoille ja hoitomuodoille. Jäsenkunta äänesti vuonna 1972 virallisesti toimenpiteiden puolesta, että Burnabystä vastikään hankitusta kiinteistöstä tehdään hoitokoti ja asuntoja. Rakennustyöt aloitettiin pian tämän jälkeen. Finnish Manor avattiin huhtikuussa 1975, ja avajaistilaisuuksiin osallistui 700 jäsentä ja vierasta. Tiloihin sisältyi hoitokoti 60 vuoteelle ja 48 itsenäistä elintilaa. Harrison Driven kiinteistössä tehtiin myös lisäparannuksia, kun erilliset miesten ja naisten saunatilat, pyörrealas ja huoltajan huoneisto lisättiin. Vuosi 1978 oli yhdistykselle tärkeä hoitomuotojen kehittymisen kannalta. Yhdistys tiedosti, että laitoshoidon mutkikkuus oli lisääntymässä ja tarvitsi lisäresursseja. Niinpä Suomalais-kanadalainen lepokotiyhdistys solmi British Columbia terveysministeriön (BC Ministry of Health) kanssa sopimuksen, jonka myötä provinssitasoinen julkinen rahoitus laajennettua sairaanhoitoa varten kasvoi merkittävästi mutta samalla lepokotiyhdistyksen itsemääräämisoikeudet supistuivat.

Kahdeksänkymmentäluku — Viimeinen leposija suomalaisille Forest Lawnissa

1980-luku oli aikaa, jolloin yhdistys hyötyi täysimittaisista toiminnoista kahdessa kohteessaan Burnabyssä ja Vancouverissa. Edeltävien kahden vuosikymmenen nopean kehityksen jälkeen oli aika nauttia kovan työn hedelmistä, ja yhdistyksen mandaatti oli varmistaa toimintojen sujuvuus. Tärkein uusi vaihe oli löytää viimeinen leposija suomalaisyhteisön jäsenille. Lepokotiyhdistys varasi alueen hautapaikoille Forest Lawnin hautausmaalla Burnabyssä, josta ansio kuuluu jäsenelle Matti Mäelle ja hänen alustavalle lahjoitukselle.

Yhdeksänkymmentäluku – Lepokoti uudisrakennetaan ja lisääntyntä monimutkaisuutta

Finnish Manorilla oli kunnia isännöidä Suomen presidenttiä Mauno Koivisto ja hänen vaimoiaan Tellervo vuonna 1990. Tämä merkitsi perustajajäsenten rohkean vision ja jäsenkunnan kovan työn luoman perinnön merkittävää tunnustamista, mistä suomalaiset voisivat olla ylpeitä.

Oli kasvamassa määrin selvää, että vanhusten tarpeet olivat muuttumassa ja käymässä yhä monimutkaisemmiksi pääosin sen takia, että potilaiden ja asukkaiden keskiarvoinen ikä oli kasvamassa. Finnish Manorin ruokailualueen huomattava laajennus saatiin loppuun, jotta yhä kasvava määrä rollaatoreita ja pyörätuoleja käyttäviä asukkaita voitaisiin ottaa huomioon. Portaista oli myös tulossa yhä suurempi haaste ikääntyville asukkaille. Martin Hillin alustavan rahallisen panoksen ansiosta kaikki kolme Harrison Driven rakennusta sai hissit.

Current Finnish Home front

Lepokodin alkuperäinen rakennus oli 1990-luvun loppuun mennessä tullut hyödyllisen käyttöikänsä päähän. Asukkaat siirrettiin väliaikaiseen hoitolaitokseen vuonna 1992, jotta uusi hoitokoti voitaisiin uudisrakentaa. Rakennustyöt aloitettiin vuonna 1994. Uuden Lepokodin avajaiset, johon osallistui 400 henkeä, pidettiin Suomen itsenäisyyspäivänä 6. joulukuuta 1994. Yhdistyksellä oli hoitokoti, jossa oli tilaa 64 vuoteelle ja johon sisältyi erikoisyksikkö dementiasta kärsiville asukkaille.

Jäsenkunnalta kysyttiin vuonna 1996, mitä tehdä Coquitlamissa sijaitsevalle viiden eekkerin kiinteistölle, jonka rouva Koski oli lahjoittanut. Jäsenkunta kannatti tuolloin jatkaa toimintoja nykyisissä tiloissa Vancouverissa ja Burnabyssä, vaikka se merkitsikin Johnson Streetillä sijaitsevan Koski-kiinteistön myymistä. Yhdistys vietti 40-vuotisjuhliansa vuonna 1998 John Oliver -lukion tiloissa, minne yli 300 saapui juhlimaan. Yhdistyksen perustajapuheenjohtaja Niilo Itkonen menehtyi valitettavasti hieman ennen tätä merkkitilaisuutta. Vuosikymmenen lopussa onnistuneiden rahankeräysten johdosta hankittiin uusi bussi, johon mahtuu 16 pyörätuolilla liikkuvaa.

Uusi vuosituhat – lisääntyvät monimutkaisuudet ja pitkän aikavälin kannattavuusongelmat

Kun lepokotiyhdistys siirtyi uudelle vuosituhannelle, sen katseet kääntyivät kohti seuraavia aihealueita. Harrison Driven halpavuokraiset asunnot olivat viimeinkin velattomia viimeisen asuntolainamaksun jälkeen vuonna 2004. Asunnot olivat tosin tähän mennessä alkaneet jo osoittaa ikääntymisen merkkejä. Jäsenkunnan keskuudessa pidetyn kyselyn perusteella uudelleenrakennukselle oli ylivoimaista kannatusta. Lisäparannuksia tehtiin molemmissa hoitokotitiloissa, mihin sisältyi kattohissien asentaminen Lepokoti-asukkaiden huoneisiin, jotta minimoitaisiin sekä asukkaiden että henkilökunnan loukkaantumisriskit. Lepokotiin asennettiin myös huippuvarustettu paloturvajärjestelmä.

Ensimmäisen vuosikymmenen lopulla ja Lepokodin menestyksekkään uudisrakennuksen jälkeen edeltävällä vuosikymmenellä katseet kääntyivät kohti Finnish Manoria. Fraser Health -virasto tarkasti Finnish Manorin fyysiset tilat ja tuli siihen johtopäätökseen, että sen mahdollisuudet tarjota monimuotoista hoitoa keskipitkällä ja pitkällä aikavälillä olivat rajalliset. Jotta mahdollisesti uudet tilat hoitokodille voitaisiin arvioida, ryhdyttiin myös alustaviin toimenpiteisiin kehittää Coquitlamin viisi eekkeriä mittauttamalla maaston ympäristö ja topografia.

Vuonna 2008 saavutettiin huomattava merkkipaalu, kun yhdistys vietti 50-vuotisjuhliansa. Michael J Fox -teatterissa Burnabyssä pidettiin juhlakonsertti ja -illallinen, johon osallistui 450 jäsentä ja vierasta. Alkuperäiset yhdistyksen jäsenet Osmo Kvist ja Sylvia Moon leikkasivat kakun. Vuosikymmenen loppuun mennessä kiireellisyys uudelleenrakentaa Harrison Driven asunnot lisääntyi sen myötä, kun rakennukset vanhenivat vanhenemistaan. Yhdistys lähestyi myös alustavasti Coquitlamin kaupungin kaavailuosastoa siitä, miten kehittää viittä eekkeriään.

Vuosituhannen ensimmäisen vuosikymmenen lähestyessään loppuaan yhdistys tiedosti, että sen resurssit, joihin kohdistui lisääntyvissä määrin monimutkaisia sääntelyvaatimuksia, eivät olleet elinkelpoisia. Kun tilat alunperin avattiin vuonna 1963, asukkaat tulivat tyypillisesti Lepokotiin omin jaloin ja elivät vuosia suhteellisen itsenäisesti. Sitävastoin tämän vuosituhannen aikana asukkaat ovat tavallisimmin saapuneet Lepokotiin ja Finnish Manorille pyörällisin paarein tai pyörätuolissa. Vuosien varrella yhdistyksen toimintojen hoitopalvelupuoli on itse asiassa alkanut muistuttaa sairaalojen toimintoja keskittyessään saattohoitoon, mikä on kaukana alkuperäisestä lepokodista, jossa suomalaiset voisivat asua tiivinä eläkeläisyhteisönä suhteellisen terveinä lukuisia vuosia. Tiivistäen nykyajan vanhustenhoidosta oli tullut monimutkaisempaa kuin alunperin oli kaavailtu. Yhdistyksen oli katsottava tätä realiteettia silmiin tulevana vuosikymmenenä.

Manor Sign Winter.

Harrison Opening Program 1963

2010-luku – Takaisin tulevaisuuteen yhdistyksen palatessa perusasioihin

“Loppu hyvin, kaikki hyvin”

Tämän vuosikymmenen alussa yhdistys alkoi pohtia seuraavaa liikettä. Se palkkasi tutkimusyrittäjä Luminan tekemään väestöteollisen markkinatutkimuksen ja otti kohderyhmiä mukaan arviointiin. Vancouverin kaupungin kanssa alettiin järjestää tapaamisia mahdollisesta vanhusten asuntojen uudisrakentamisesta, mitä jäsenistö kannatti. Omikron, yksi Länsi-Kanadan suurimmista integroiduista kehittäjäpalvelu-, suunnittelu- ja rakennusalayhtiöistä, teki toteutettavuustutkimuksen, jonka mukaan uudisrakentaminen olisi edullisempaa kuin nykyisten rakennuksen remontointi. Ensimmäinen Harrison Drivea koskeva uudelleenkaavoitushakemus jätettiin vuonna 2000, mikä edellytti 2230 Harrison Drivessa asuvien asukkaiden siirtämistä. Juridiset ja topografiset tutkimukset saatiin loppuun, ja uuden rakennuksen rakennustöiden ennakoitiin alkavan vuonna 2012 ja loppuvan vuonna 2013.

Sitä mukaa, kun suur-Vancouverin alueen väestö kasvoi ja vanheni, olemassa olevien vanhustenhuoltotilojen kapasiteetti oli tulossa ääriarajoilleen. Kahden paikallisen terveystoimiston oli kummankin tutkittava palveluiden laajentamista alueella. Kun tutkimusten tarkastelukohde laajeni johtokunnan resurssien ulkopuolelle, yhdistys tukeutui arvostetun Field & Marten -konsulttiyhtiön palveluihin kahlatessaan lisääntyneen monimutkaisuuden parissa.

Vuonna Vancouver Coastal Health Authority -virasto (VCHA) lähestyi yhdistystä ja pyysi tätä jättämään esityksen lisätä vuodelukumäärää Lepokodissa. Lisäneuvottelujen myötä yhdistys huolestui toimintojen pitkäaikaisesta elinkelpoisuudesta. VCHA varsinkin vihjaili, että vaikka tuonhetkinen Lepokoti oli toistaiseksi tarkoituksenmukainen, se voisi olla vaarassa menettää

hoitovuoteiden rahoituksen tulevaisuudessa, koska sitä pidettiin liian pienenä ollakseen taloudellisesti elinkelpoinen. VCHA halusi tukea pitkällä aikavälillä laitoksia, joissa oli kaksinkertainen määrä vuoteita kuin Lepokodissa. Johtokunnalla oli uusi pulma edessään. Tulisiko sen jatkaa aikaisempia suunnitelmia kehittää vanhusten asuntoja 2230 Harrison Drivella vai tulisiko nykyisen Lepokodin vieressä sijaitsevaa maa-aluetta käyttää laajentamaan huoltokotitoimia kuten VCHA oli ehdottanut, jotta yhdistyksen taloudellinen elinkelpoisuus voitaisiin säilyttää? Toisaalta yhdistys jatkoi 2180 ja 2130 Harrison Drivella sijaitsevien alkuperäisten vuokratrakennusten hyvinvoinnin ja turvallisuuden parantamista, johon sisältyi molempien rakennusten putkiremontit.

Samoihin aikoihin Fraser Health Authority -virasto (FHA) kehotti, että Manor uudisrakennettaisiin. FHA julkaisi Coquitlamissa sijaitsevasta suuresta hoitokotilaitosta koskevan tarjouspyynnön ja antoi ymmärtää, että yhdistyksen Johnston Streetillä sijaitsevaa käyttämätöntä viiden eekkerin aluetta harkittiin vakavasti. Näiden pyrkimysten yhteydessä Coquitlamin tilaa koskeva soveltuvuustutkimus valmistui. Ensimmäisiin piirroksiin sisältyi hoitokotilaitos, johon mahtui 125 vuodetta, ja neljä kerrostaloa, joihin sisältyi kolme vuokratrakennusta ja yksi, joka tarjoaa vuokra-asuntoihin liittyviä hoitolaitospalveluita. Kulutettuaan huomattavan määrän aikaa ja rahaa valmistautuessaan tähän käänteeseen ja saatuaan kaiken tämän ajan kannustusta FHA:lta yhdistys koki suuren yllätyksen, kun FHA ilmoitti vuoden 2013 lopulla, että se oli myöntänyt uudet rahoitetut vuoteet toiselle organisaatiolle. Tämä oli ratkaiseva käännekohta yhdistykselle.

Monet niistä saavutuksista, jotka yhdistys oli saanut aikaan viidenkymmenen vuoden toimintansa aikana, oli seurausta työstä, jolla se mahdollistanut hoitokotivuoteita suomalais-

Harrison Drive Old Postcard.

vanhuksille, ja Lepokodin uudisrakentaminen vuonna 1995 oli tästä viimeisin esimerkki. Nämä hoitokotitilat edustivat aikansa huippusuunnittelua. Ajat olivat kuitenkin muuttuneet. Hyväntekeväisyysorganisaatiota, joka tukeutui ruohontasosta aina johtokuntatasolle asti vapaaehtoistyöntekijöihin, oli yhä haasteellisempaa johtaa organisaationa, joka muistutti pikeminkin valvonnalla säänneltyä sairaalaa kuin edesmenneiden aikojen alkuperäistä lepokotia. Oli myös käymässä selväksi, että oli liikaa sidosryhmiä, joiden mielipiteet ja päätökset voisivat muuttaa yhdistyksen päämäärän. Tarvittaisiin vain yksi paikallisten terveysviranomaisten poikkipuolinen näkemys, jotta vuosien kova työ ja saavutukset mitätöityisivät.

Tämän odottamattoman takaiskun seurauksena johtokunta omaksui käytännönläheisen lähestymistavan siirtää huomio pois mahdollisista hankkeista, jotka edellyttäisivät muiden ulkopuolisten sidosryhmien myönteisen hyväksynnän. Strategisten istuntojen sarjan jälkeen lepokotiyhdistyksen hallitus päätti muuttaa suuntaa ja vähentää hoitokotiensa kapasiteettia ja keskittyä asioihin, joille se uskoi olevan yhteisöllä kiireellisempi tarve: luoda vanhuksille edullisia vuokra-asuntoja ja kotihoitopalveluja, joilla kaventaa kuilu kotona asuvien ja hoitokodin tarpeessa olevien välillä. Yhdistys tiedosti myös kiireellisen tarpeen edullisille asunnoille, joista oli tullut vakava puute rajusti kohonneiden asuntohintojen takia koko suur-Vancouverin alueella. Alueella ei käytännöllisesti katsoen ollut minkäänlaista kehitystä rakentaa vanhuksille edullisia asuntoja, ja yhdistys halusi määrätietoisesti auttaa käytettävissä olevilla resursseillaan. Varsinkin Lepokodissa tapahtuvan laitoshoidon tukemista päätettiin jatkaa niin kauan, kun se vain olisi taloudellisesti kannattavaa, mutta painopiste olisi vastedes

edullisten asuntojen vanhuksille luominen ja muiden kotipalveluiden tarjoaminen.

Tämän uuden päämäärän seurauksena Finnish Manorin uudisrakentaminen ei enää ollut ensisijainen päämäärä päinvastoin kuin silloin, kun FHA oli edellyttänyt nykyaikaisten hoitokotimääräysten täyttämistä, koska yhdistyksen varat ja henkilöstö olivat vähissä. Yhdistys alkoi tutkia vaihtoehtoja Finnish Manorin kiinteistön myymiselle rahoittaakseen edullisia asuntoja. Yhdistys ilmoitti 21. elokuuta 2015, että Finnish Manor oli myyty Jubilee Multi Generational Housing Society -järjestölle (JMGHS). Finnish Manorin myynti oli pitkän aikavälin suunnitelmien ensimmäinen vaihe keskittää lepokotiyhdistyksen rajoitetut henkilöstö- ja talousvarat:

- yhdistäen kotihoidon nykyisen Lepokodin yhteyteen;
- tarjoten edullisia asuntoja vanhuksille yhdessä tai useamassa siihen soveltuvassa kohteessa;
- tarkastellen vastedes mahdollisuutta myydä Coquitlamin kiinteistö kokonaan tai osin, jotta edullisten asuntojen tarjontaa vanhuksille voidaan lisätä siihen sopivassa kohteessa;
- tutkien mahdollisuuksia tarjota kotihoitopalveluja vanhuksillemme.

Yhdistys otti huomioon mahdolliset häiriöt asukkaiden ja vuokralaisten elämässä ja varmisti, että uudet omistajat (JMGHS) sitoutuivat kolmivuotiseen siirtymäkauteen minimoidakseen häiriöt osana myyntisopimusta. Yhdistys jatkoi suunnitelmia kehittää Coquitlamin projektia ja tiedotti vuonna 2016, että se oli tehnyt avaimet käteen -tyyppisen sopimuksen Intracorpin kanssa luoda edullisista asunnoista koostuva vuokrarakennus,

FH Grand Opening Attendees

jossa olisi 67 yksikköä mukavin palveluin, keittiötiloin, joissa pitää isojakin tapahtumia, ja yhteissaunoin. Lisäksi yhdistys alkoi käydä läpi perustamiskirjaansa ja järjestyssääntöjään, jotta ne olisivat British Columbian tulevan uuden yhdistyslain mukaisia. Jäsenistö hyväksyi nämä lepokotiyhdistyksen perustuskirjaa ja järjestyssääntöjä koskevat muutokset erityiskokouksessa vuonna 2017.

Vancouverin kaupunki tiedosti edullisten asuntojen jatkuvan tarpeen ja antoi 2230 Harrison Driven rakennustyölle viimein luvan alkaa, ja projektin julkinen konsultointi alkoi vuonna 2018.

Tarina, joka alkoi vuonna 1958, ei ole ollut ilman yllättäviä käännteitä, mutta kuudenkymmenen vuoden aikana yhdistyksen perustamisen jälkeen on saatu paljon aikaan. Näinä päivinä, jolloin yksi projekti Coquitlamissa on jo alkanut, Vancouverin kaupunki vihjailee Harrison Driven kehittämisen nopeuttamista ja kotipalveluita ollaan käynnistämässä, edesmenneiden suomalaissukupolvien visiot ja uhraukset ja kunniakas Suomalaiskanadalaista lepokotiyhdistystä luodessa syntynyt perinne kestänevät haasteet pitkälle tulevaisuuteenkin.

Tulevaisuus — yhdistyksen kunniakkaan perinnön jatkaminen

Kuva sivuilla 22-23, joka on peräisin johtokunnan viimeisimmästä strategiaistunnosta, kertoo lepokotiyhdistyksen viimeaikaisesta taipaleesta. Vaikka yhdistyksellä on ollut talousnäkökulmasta arvokasta pääomaa, se on tietoinen siitä, että omaisuus on yhteisöllemme aidosti tuottavaa vain, jos sen tilat ovat hyvinhuollettuja ja ajanmukaisia. Näin ollen yhdistyksen tuotannollinen kapasiteetti yhteisön näkökulmasta voidaan tiivistää kolmeen pääkategoriaan.

Palveleko omaisuutemme yhteisömme hyvin?

Laiska omaisuus – ei toimi tarpeeksi hyvin

Ei palvele yhteisöämme ollenkaan

OK omaisuus – lähellä käyttöiän loppua

Palvelee yhteisöämme riittävän hyvin

Erinomainen omaisuus yhteisöämme ajatellen

Palvelee yhteisöämme poikkeuksellisen hyvin

Tätä helppotajuista liikennevaloihin perustuvaa kuvaa käyttäen allaoleva taulukko havainnollistaa yhdistyksen vuonna 2012 alkanutta taivalta ja seuraa yhdistyksen käännekohtaa sen jälkeen, kun Fraser Health Authority -virasto oli hylännyt kehityssuunnitelmamme lisätä hoitovuoteiden määrää Coquitlamissa loppuvuonna 2013.

Kuten taulukosta ilmenee (Sivuilla 22-23), yhdistyksen pääomaisuus on ollut kiinnitetty tyhjiin tontteihin, joita pidettiin strategisina omaisuuksina mutta epäproduktiivisina yhteisön näkökulmasta, ja vanhempiin tiloihin, jotka olivat liki käyttökänsä lopussa ja vaativat huomattavat määrät investointeja tai remontteja. Lepokoti oli ainoa omaisuus, jota yhdistys piti aidosti edustavana esimerkkinä ja yhteisöä hyvin palvelevana. Onneksi muu omaisuus oli taloudellisesti arvokasta, jotta se voitaisiin myydä tai kehitellä palvelemaan jatkossa yhteisöä paremmin.

Johtokunnan strateginen päätöksellä keskittyä Harrison Drivella asuvien vanhustenhuoltoon samalla, kun se pyrkii tar-

joamaan mahdollisuuksien mukaan lisää edullisia asuntoja, ja tarjota uutena päämääränä kotihoitoa, tulee olemaan vaikutusta yhteisöön vuosikymmenten ajaksi. Tämän suuren strategisen päätöksen vaikutuksia on joskus vaikea havaita lyhyellä aikavälillä, koska isojen projektien kehittelyyn menee jonkin verran aikaa. Kehitystä on helpompi arvioida, kun sitä tarkkailee suuremmalla aikavälillä. Kuten talukosta ilmenee, yhdistys on tällä hetkellä ohittanut reilusti yhden historiansa kunnianhimoisimpien vuosikymmenten puolivälin. Yhdistyksen tulevaisuus näyttää "vihreältä" sen jatkaessa nykyistä taivaltaan. Seuraavan parin vuoden aikana yhdistyksen kehitys käy ilmeisemmäksi sen myötä, kun kaksi uutta nykyaikaista vanhusten asuintilaa

avataan virallisesti (olettaen, että sekä Vancouverin kaupunki että johtokunta hyväksyvät Harrison Driven projektin) ja äskettäin käynnistetty kotitoimintojen jaosto, jonka toiminta on jo otettu poikkeuksellisen avosydämin vastaan 2130 ja 2180 Harrison Driven asukkaiden keskuudessa, otetaan laajemmin käyttöön yhteisön parissa.

Lepokotiyhdistys ennakoii, että sen kaksi uutta nykyaikaista tilaa ja uudet kotitoiminnot mahdollistavat pian sen, että yhä useampi vanhus ja samalla yhä useampi suomalainen kuin koskaan aikaisemmin yhdistyksen historiassa hyötyy palveluista. Tässä on perintö, josta Niilo Itkonen ja muut lepokotiyhdistyksen perustajajäsenet voisivat olla aidosti ylpeitä.

*Loppu hyvin,
kaikki hyvin*
~
*All's well that
ends well*

FCRHA List of Original Members.

FCRHA Forest Lawn Plaque Close Up

Finnish Home Personal Care 70s on.

2288 Original Hostel.